

Wtorek, 7 września 2010 r.

Produkcja na własne potrzeby, gastronomia, odpady spożywcze

57. wzywa Komisję, aby w trakcie wprowadzania zmian do norm UE odpowiednio uwzględniła producentów żywności na szczeblach lokalnych, takich jak jednostki produkujące na własne potrzeby;

58. wzywa Komisję do dokonania oceny możliwych zmian w przepisach dotyczących przetargów publicznych na usługi gastronomiczne, tak by poprawić zrównoważoną działalność rolniczą i dobrostan zwierząt, rozwijać produkcję żywności sezonowej;

59. uważa, że zamówienia publiczne – zwłaszcza w kontekście specjalnych programów dotyczących przetworów mlecznych, owoców i warzyw, wdrażanych w szkołach – powinny gwarantować dostęp drobnym producentom lokalnym i grupowaniom producentów lokalnych;

60. uważa, że należy podjąć środki zachęcające do powstawania rynków rolnych zarządzanych bezpośrednio przez rolników, do tworzenia przestrzeni handlowych umożliwiających producentom bezpośrednie oferowanie swoich produktów konsumentom oraz do wprowadzania programów sprzyjających sprzedaży produktów na rynkach lokalnych;

61. wzywa Komisję do podjęcia działań zmierzających do ograniczania marnotrawienia żywności w ramach łańcucha jej dostaw, które w większości państw członkowskich obejmuje do 30 % produkowanej żywności, oraz do zorganizowania kampanii uświadamiającej ogromne znaczenie żywności;

62. wskazuje na konieczność rozwijania programów żywnościowych dla potrzebujących ich obywateli europejskich, jak np. najubożsi, osoby starsze i młodzież;

*

* *

63. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Finansowanie i funkcjonowanie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji

P7_TA(2010)0303

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 września 2010 r. w sprawie finansowania i funkcjonowania Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2010/2072(INI))

(2011/C 308 E/05)

Parlament Europejski,

— uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,

— uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie ustanawiające EFG),

— uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 546/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski fundusz dostosowania do globalizacji ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 167 z 29.6.2009, s. 26.

Wtorek, 7 września 2010 r.

- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie wniosków dotyczących decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami, przyjęte od dnia 23 października 2007 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikaty Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dni 2 lipca 2008 r. (COM(2008)0421) i 28 lipca 2009 r. (COM(2009)0394) dotyczące działalności Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w 2007 i 2008 r.,
 - uwzględniając art. 48 regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych i Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0236/2010),
- A. mając na uwadze, że w celu łagodzenia negatywnego wpływu globalizacji na pracowników będących ofiarami zwolnień grupowych oraz aby okazać solidarność z nimi, Unia Europejska, wspierając ponowne znalezienie pracy przez tych pracowników, ustanowiła Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (dalej zwany „EFG”), aby wspierać finansowo programy reintegracji z rynkiem pracy adresowane do konkretnych osób; mając na uwadze, że EFG dysponuje maksymalną kwotą 500 mln EUR rocznie, pochodzącą z marginesu dostępnego w ramach ogólnego pułapu wydatków z poprzedniego roku lub z anulowanych środków na zobowiązania z poprzednich dwóch lat, z wyłączeniem anulowanych środków na zobowiązania dotyczących działu 1b ram finansowych; mając na uwadze, że EFG utworzono jako elastyczny, specjalny instrument wsparcia, który miał szybciej i skuteczniej pomagać w reintegracji z rynkiem pracy pracowników zwolnionych w wyniku zmian w światowych kierunkach handlu,
- B. mając na uwadze, że aby zareagować na wzrost bezrobocia spowodowany kryzysem ekonomicznym i gospodarczym oraz wyciągnąć wnioski z doświadczeń zdobytych w latach 2007 i 2008, Unia Europejska zmieniła zasady korzystania z EFG w czerwcu 2009 r.; mając na uwadze, że zmiany te dotyczyły wszystkich wniosków złożonych do dnia 31 grudnia 2011 r. i polegały na poszerzeniu zakresu stosowania EFG, złagodzeniu i doprecyzowaniu kryteriów interwencji, zwiększeniu stopy współfinansowania oraz przedłużeniu czasu wykorzystywania przez państwa członkowskie wkładu finansowego z funduszu,
- C. mając na uwadze, że ocena środków uruchomionych z tytułu EFG między rokiem 2007 a końcem pierwszego semestru 2009 r. wykazuje skromne wykorzystanie przyznaných środków, ponieważ uruchomiono tylko 80 mln EUR, z dostępnej kwoty 1,5 mld EUR, dla 18 wniosków złożonych w imieniu 24 431 pracowników, przez 8 państw członkowskich, a pomoc dotyczyła bardzo ograniczonej liczby sektorów (zwłaszcza sektora tekstylnego i motoryzacyjnego); mając na uwadze, że o tych niedociągnięciach świadczą również różnice stwierdzone między poziomem pierwotnie przydzielonych kwot a kwotami ostatecznie wykorzystanymi, gdyż a posteriori zwrócono 24,8 mln EUR z tytułu 11 pierwszych przypadków, czyli 39,4 % uruchomionych kwot,
- D. mając na uwadze, że nawet jeśli nie można jeszcze ocenić funkcjonowania EFG w kontekście zmienionego rozporządzenia, ponieważ wnioski przedstawione od maja 2009 r. oczekują na decyzję lub są w trakcie realizacji, już teraz stwierdzono wyraźne zwiększenie liczby wniosków o wsparcie z EFG, co potwierdza słuszność wprowadzonych zmian; mając na uwadze, że w okresie od maja 2009 r. do kwietnia 2010 r. liczba złożonych wniosków wzrosła z 18 do 46, wnioskowany wkład z 80 do 197 mln EUR, liczba krajów składających wnioski z 8 do 18, liczba pracowników, których należy objąć pomocą, prawie podwoiła się (36 712 dodatkowych pracowników), a sektory gospodarki, których dotyczą wnioski, są wyraźnie zróżnicowane,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte z dnia 25.3.2010 (P7_TA(2010)0071 i P7_TA(2010)0070), 9.3.2010 (P7_TA(2010)0044, P7_TA(2010)0043 i P7_TA(2010)0042), 16.12.2009 (P7_TA(2009)0107), 25.11.2009 (P7_TA(2009)0087), 20.10.2009 (P7_TA(2009)0049), 15.9.2009 (Dz.U. C 224 E z 19.8.2010, s. 46), 5.5.2009 (Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 165), 18.11.2008 (Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 84), 21.10.2008 (Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 117), 10.4.2008 (Dz.U. C 247 E z 15.10.2009, s. 75), 12.12.2007 (Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 260) oraz 23.10.2007 (Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 155).

Wtorek, 7 września 2010 r.

- E. mając na uwadze, że 9 państw członkowskich nie zwróciło się jeszcze o wsparcie do EFG, że uruchomione kwoty wciąż są o wiele niższe od maksymalnej rocznej dostępnej kwoty 500 mln EUR oraz że większość wniosków dotyczy regionów, w których PKB na mieszkańca przewyższa średnią Unii Europejskiej i gdzie stopa bezrobocia pozostaje umiarkowana; mając na uwadze, że można z tego wywnioskować, iż choć ulepszenia wprowadzone do pierwotnego rozporządzenia były ważne, są one niewielkie w porównaniu ze wzrostem liczby zwolnień grupowych odnotowanych w ostatnich latach,
- F. mając na uwadze, że podniesienie stopy współfinansowania z 50 % do 65 % przy okazji przeglądu z czerwca 2009 r. po części tłumaczy wzrost liczby wniosków,
- G. mając na uwadze, że niedostateczne wykorzystanie EFG w najbiedniejszych regionach UE związane jest ze zróżnicowanymi strategiami krajowymi lub z trudnościami napotykanymi przy konkretyzowaniu wniosków przed podjęciem decyzji na poziomie europejskim,
- H. mając na uwadze, że pomimo wspólnego oświadczenia Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 17 lipca 2008 r. apelującego o jak najszybsze i najskuteczniejsze wsparcie finansowe ze strony EFG, czas trwania procedury – od zwolnienia grupowego do momentu interwencji EFG wspierającej państwo członkowskie składające wniosek – wynosi około 12 do 17 miesięcy, i że ten długi okres częściowo tłumaczy różnicę między liczbą pracowników, w odniesieniu do których składa się wniosek o wsparcie z EFG, a liczbą pracowników uzyskujących wsparcie,
- I. mając na uwadze, że projekt porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją o współpracy w sprawach budżetowych⁽¹⁾ tylko w niewielkim stopniu zmienia procedurę uruchamiania EFG, czyniąc procedurę rozmów trójstronnych fakultatywną, zgodnie z praktyką, mając na uwadze, że zmiana ta nie zaradzi powolnemu i trudnemu charakterowi procedury,
- J. mając na uwadze, że według przygotowanego przez Komisję śródkresowego sprawozdania oceniającego funkcjonowanie porozumienia międzyinstytucjonalnego⁽²⁾ konieczność podjęcia konkretnej decyzji przez dwa organy władzy budżetowej w celu uruchomienia EFG jest jednym z czynników spowalniających procedurę; mając na uwadze, że nie powinno to przeszkodzić w przyspieszeniu i uproszczeniu decyzji w sprawie uruchamiania EFG,
- K. mając na uwadze, że nie dysponujemy jeszcze wiarygodnymi i spójnymi danymi dotyczącymi wdrażania EFG od jego zmiany po 2009 r. oraz będąc przekonanym, że należy wprowadzić obowiązki z zakresu przejrzystości i regularnej sprawozdawczości,
- L. mając na uwadze, że wszystkie 27 decyzji podjętych między 2007 r. a kwietniem 2010 r. było pozytywnych i zgodnych, jeśli chodzi o kwoty, z propozycjami Komisji,
- M. mając na uwadze, że globalizacja i wpływ kryzysu gospodarczego na zatrudnienie będą wciąż odczuwalne po 2013 r. oraz że w rezultacie możliwe jest, że liczba wniosków o wsparcie zwiększy się w kolejnych latach; mając na uwadze jednak, że celem funduszu nie jest zastąpienie brakującej innowacji,
1. uważa, że wartość dodana EFG jako instrumentu polityki społecznej Unii Europejskiej tkwi w widocznym, specyficznym, odpowiednio ukierunkowanym i doraźnym charakterze wsparcia finansowego, jakie zapewnia ten fundusz zindywidualizowanym programom przekwalifikowania zawodowego i reintegracji z rynkiem pracy pracowników będących ofiarami zwolnień grupowych w sektorach lub regionach borykających się z trudnościami ekonomicznymi i społecznymi;

⁽¹⁾ COM(2010)0073 z 3.3.2010 r.

⁽²⁾ COM(2010)0185 z 27.4.2010 r.

Wtorek, 7 września 2010 r.

2. jest zdania, że wzrost liczby wniosków o wsparcie ze strony EFG oraz utrudnienia w stosowaniu procedury uruchamiania środków i procedury wykonania wymagają szybkiego wprowadzenia zmian do przepisów proceduralnych i budżetowych; podkreśla, że Komisja powinna lepiej informować o EFG i zwiększyć jego widoczność w państwach członkowskich i wśród potencjalnych beneficjentów; wzywa zatem Komisję do przesunięcia przedstawienia swojej śródkresowej oceny na dzień 30 czerwca 2011 r. i do jednoczesnego przedstawienia wniosku w sprawie przeglądu rozporządzenia ustanawiającego EFG w celu zaradzenia najbardziej rażącym niedociągnięciom funduszu przed końcem obecnych wieloletnich ram finansowych;

3. wzywa Komisję, aby oceniła w swoim śródkresowym przeglądzie przyznane wkłady pod kątem poniższych aspektów ilościowych:

- a) wskaźnik sukcesu osiągniętego w zakresie reintegracji oraz ocena podnoszenia kwalifikacji beneficjentów,
- b) porównawcza analiza środków finansowanych w odpowiedzi na każdy wniosek o wsparcie z EFG i wyników w oparciu o reintegrację,
- c) poszanowanie wymogu niedyskryminowania ze względu na sytuacje zwolnionych pracowników wynikające z ich umów oraz w odniesieniu do pracowników korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się w UE,
- d) zasady konsultacji społecznych mające zastosowanie lub nie podczas przygotowywania wniosków i kontrola ich wcielania w życie,
- e) wpływ EFG na sieć beneficjentów i na małe i średnie przedsiębiorstwa potencjalnie dotknięte planem zwolnień i których pracownicy mogliby skorzystać ze wsparcia z funduszu,
- f) analiza konsekwencji różnych wniosków o wsparcie z EFG pod względem krajowej instytucji odpowiedzialnej za zarządzanie nimi,
- g) wpływ wkładów z EFG z podziałem na grupy wiekowe w krajach członkowskich i w sektorach korzystających ze wsparcia;

4. wzywa Komisję do dokonania w przeglądzie śródkresowym oceny przyznanych wkładów z budżetowego punktu widzenia i do przedstawienia swoich ustaleń ze szczególnym uwzględnieniem:

- a) powodów dużej rozbieżności między środkami, o jakie zwrócono się do EFG, a kwotami zwróconymi przez państwa członkowskie będące beneficjentami już po wykorzystaniu wsparcia,
- b) w przypadkach, kiedy państwa członkowskie dokonały zwrotów: które finansowane programy i środki nie zostały zrealizowane,
- c) powodów dużych rozbieżności między państwami członkowskimi w zakresie wsparcia zapewnionego na jednego pracownika w różnych wnioskach o wsparcie z EFG,
- d) analizy koordynacji między różnymi programami finansowanymi przez UE (w tym wsparcia w ramach EFS), które były realizowane w tych samych regionach, w których rozpatrywane są wnioski o wsparcie z EFG i/lub gdzie zakończono ich rozpatrywanie,
- e) analizy części całkowitego wsparcia, które Komisja przewidziała w związku z innymi środkami krajowymi bądź środkami dotyczącymi konkretnego przedsiębiorstwa;

Wtorek, 7 września 2010 r.

5. uważa, że przy przeglądzie rozporządzenia należy uwzględnić wyniki oceny funkcjonowania EFG, jak również nabyte doświadczenie, a także włączyć do rozporządzenia środki pozwalające na znaczne skrócenie czasu trwania procedury uruchamiania funduszu;
6. wzywa Komisję, by zaproponowała dodanie do rozporządzenia ustanawiającego EFG przepisów zobowiązujących państwa członkowskie do wspierania udziału stowarzyszenia pracowników w fazie wdrażania rozporządzenia; wzywa Komisję do zorganizowania wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk dotyczących udziału pracowników we wdrażaniu EFG, aby mogli oni skorzystać obecnie lub w przyszłości z doświadczeń zdobytych w przeszłości;
7. podkreśla, że czas niezbędny do uruchomienia EFG można by skrócić o połowę, jeśli opracuje się i przyjmie następujące środki:
 - a) państwa członkowskie powinny przygotowywać wnioski o uruchomienie EFG tuż po ogłoszeniu zamiaru zwolnienia grupowego, a nie dopiero jak ono nastąpi,
 - b) Komisja powinna poinformować państwa członkowskie, że mogą składać wnioski już w dniu spełnienia kryteriów interwencji,
 - c) należy udostępnić wszystkie środki zapewniające szybką i pogłębioną komunikację z państwami członkowskimi zaangażowanymi w ten proces,
 - d) składanie przez państwa członkowskie wniosków w ich języku i w jednym z języków roboczych instytucji europejskich umożliwiłoby działowi Komisji odpowiedzialnemu za ich ocenę bezzwłoczne zajęcie się nimi,
 - e) Komisja powinna dysponować niezbędnymi zasobami ludzkimi i technicznymi, z poszanowaniem zasad neutralności budżetowej, tak aby skutecznie i szybko rozpatrywać wnioski złożone przez państwa członkowskie,
 - f) Komisja powinna podejmować decyzje w sprawie uruchomienia EFG w przeciągu 3-4 miesięcy od otrzymania od państw członkowskich wniosków i wszystkich niezbędnych informacji; w przypadku gdy ocena wniosku miałaby zabrać więcej niż 4 miesiące, Komisja powinna jak najszybciej poinformować o tym PE oraz przedstawić mu przyczyny takiego opóźnienia;
8. zwraca się do Komisji o dostarczenie państwom członkowskich szeregu wytycznych w sprawie koncepcji i stosowania wniosków o finansowanie z EFG w celu przyspieszenia procedur składania wniosków i osiągnięcia między zainteresowanymi stronami szerokiego konsensu w sprawie strategii, jaką należy zastosować, i środków, jakie należy przyjąć, aby zapewnić skuteczne ponowne wejście pracowników na rynek pracy; wzywa państwa członkowskie do przyspieszenia procedury poprzez wstępne finansowanie środków, które powinno rozpoczynać się w dniu złożenia wniosku, tak aby wykorzystać maksymalnie okres stosowania EFG z korzyścią dla zainteresowanych pracowników;
9. przypomina państwom członkowskim, że z jednej strony są one zobowiązane do włączenia partnerów społecznych do procesu od początku przygotowywania wniosków zgodnie z art. 5 rozporządzenia ustanawiającego EFG, a z drugiej strony – do przestrzegania przepisów art. 9 tego rozporządzenia, który wymaga od państw członkowskich, aby dostarczyły informacji o finansowanych działaniach i upowszechniały je, kierując te informacje również do zainteresowanych pracowników, organów lokalnych i regionalnych i partnerów społecznych, a także aby dokonały standaryzacji procedur; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia udziału rad zakładowych w procesie przed rozpoczęciem jakiegokolwiek programu, aby zagwarantować rzeczywisty udział partnerów społecznych w opracowywaniu planów restrukturyzacji odpowiadających potrzebom pracowników najemnych, a nie przedsiębiorstw;
10. zwraca się do państw członkowskich o utworzenie na szczeblu krajowym struktury komunikacyjnej i administracyjnej dla EFG w porozumieniu z wszystkimi zainteresowanymi stronami, a w szczególności z partnerami społecznymi, i o wymianę najlepszych praktyk na szczeblu europejskim, co umożliwi szybką i skuteczną interwencję EFG w przypadku masowych zwolnień;

Wtorek, 7 września 2010 r.

11. przypomina, że rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 pozwala krajom składać wspólne wnioski o udzielenie wsparcia z EFG, jeżeli pochodzący z danego regionu lub sektora pracownicy dotknięci zwolnieniami nie są skoncentrowani w tym samym państwie członkowskim;
12. uważa, że aby przyspieszyć i uprościć procedury, należy zapewnić skuteczniejszą koordynację działań Komisji i Parlamentu Europejskiego, tak aby można było skrócić ostateczny termin podejmowania decyzji bez uszczerbku dla oceny wniosków przez odpowiednie komisje PE, oraz że w związku z tym:
- a) Komisja musi przy przedkładaniu wniosków należycie uwzględnić kalendarz PE, zarówno jeśli chodzi o posiedzenia komisji parlamentarnych, jak i sesje plenarne, tak aby przyspieszyć proces podejmowania decyzji,
 - b) Komisja musi informować PE w odpowiednim czasie o trudnościach i/lub blokadach napotkanych przy ocenie wniosków państw członkowskich,
 - c) Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisja Budżetowa dołożą wszelkich starań, aby decyzje podejmowane były na następnej sesji plenarnej po przyjęciu wniosku w komisji;
13. uważa, że te natychmiastowe środki upraszczające i uelastyczniające procedurę uruchamiania EFG można by wprowadzić do rozporządzenia w trakcie jego przeglądu, jeśli doświadczenie zdobyte do tego czasu to uzasadni; jest zdania, że kroki te nie powinny w żaden sposób ograniczać lub zmniejszać uprawnień Parlamentu jako jednego z organów władzy budżetowej przy decydowaniu o uruchamianiu funduszu;
14. sądzi, że oprócz usprawnienia procedury, należy przedłużyć do końca obecnych wieloletnich ram finansowych odstępstwo wprowadzone w czerwcu 2009 r. w celu wspierania pracowników tracących pracę z powodu kryzysu gospodarczego i finansowego oraz utrzymać z tego względu stopę współfinansowania na poziomie 65 %, w związku z tym, że przyczyny uzasadniające ich wprowadzenie są wciąż aktualne;
15. odnotowuje włączenie po raz pierwszy do przygotowanego przez Komisję projektu budżetu na rok 2011 środków na płatności dla EFG i postrzega to jako ważny element w ogólnej refleksji nad zarządzaniem i widocznością tego funduszu; uważa jednak, że te środki na płatności mogą być niewystarczające na pokrycie kwot niezbędnych do realizacji EFG w 2011 r.; ponawia zatem żądanie, by nie finansować wniosków o wsparcie z EFG wyłącznie poprzez przesunięcia z pozycji budżetowych na EFS i wzywa Komisję do określenia i niezwłocznego wykorzystania w tym celu innych pozycji budżetowych;
16. podkreśla, że przyszłość EFG określona zostanie w ramach negocjacji dotyczących następnych wieloletnich ram finansowych; uważa, że można w tym celu przeanalizować kilka opcji; uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na rozpatrzenie opcji utworzenia niezależnego funduszu dysponującego własnymi środkami na zobowiązania i płatności oraz wzywa Komisję do przedstawienia wniosków w sprawie zapewnienia takiemu funduszowi niezbędnych środków; uważa, że wszelkie przyszłe reformy EFG powinny zachować jego elastyczność, która stanowi obecnie komparatywną przewagę w odniesieniu do funduszy strukturalnych UE;
17. podkreśla, że przekształcenie obecnych środków EFG w stały instrument wsparcia aktywnych działań na rzecz szukania pracy odzwierciedliłoby polityczną wolę utworzenia europejskiego filaru społecznego uzupełniającego politykę społeczną państw członkowskich i zdolnego odnowić europejskie podejście do szkolenia zawodowego; w tym kontekście wskazuje, że EFG powinien pozostać odrębny w swoich celach od EFS i europejskich programów kształcenia ustawicznego, ponieważ EFG skupia się na waloryzacji zdolności każdego wspieranego pracownika, a nie na zaspokajaniu potrzeb przedsiębiorstw lub świadczeniu usług horyzontalnych dla instytucji kształcenia;
18. wzywa państwa członkowskie korzystające z EFG do wytworzenia synergii między EFG, EFS i mikrofinansowaniem, tak aby znaleźć środki dostosowane do indywidualnych przypadków;

Wtorek, 7 września 2010 r.

19. zachęca państwa członkowskie do korzystania z EFG, aby realizować cele europejskie, promować nowe umiejętności na nowych, trwałych, ekologicznych i wysokiej jakości stanowiskach pracy w danym regionie i wspierać ducha przedsiębiorczości i uczenie się przez całe życie, aby umożliwić pracownikom rozwój kariery osobistej oraz przyczynić się do wzrostu konkurencyjności UE w kontekście globalizacji;
20. zwraca się do Komisji, aby dokładniej informowała o wykorzystaniu EFG, znacznie wzbogacając swoje komunikaty roczne i przekazując regularnie Parlamentowi Europejskiemu informacje o wykorzystaniu przez państwa członkowskie wkładów finansowych;
21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych

P7_TA(2010)0304

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 września 2010 r. w sprawie stosowania i przeglądu rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (2009/2140 (INI))

(2011/C 308 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 81 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ (dalej nazywane „rozporządzeniem Bruksela I” lub „rozporządzeniem”),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dotyczące stosowania tego rozporządzenia (COM(2009)0174),
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z 21 kwietnia 2009 r. w sprawie przeglądu rozporządzenia „Bruksela I” (COM(2009)0175),
- uwzględniając „sprawozdanie heidelberskie” (JLS/2004/C4/03) w sprawie stosowania w państwach członkowskich rozporządzenia „Bruksela I” oraz reakcje na zieloną księgę Komisji,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady: „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli” – program sztokholmski⁽²⁾, w szczególności jej części „Łatwiejszy dostęp obywateli i przedsiębiorstw do wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych” oraz „Tworzenie europejskiej kultury sądowniczej”,
- uwzględniając przystąpienie Unii do Haska Konferencja Prawa Prywatnego Międzynarodowego w dniu 3 kwietnia 2007 r.,
- uwzględniając podpisanie w dniu 1 kwietnia 2009 r., w imieniu Unii, Konwencji haskiej o umowach dotyczących właściwości sądu z dnia 30 czerwca 2005 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0090.